

Nastavak hit-romana *Soba 909*

FRANE HERENDA

SEDAM



*Što se dogodilo nakon što je Ona
ostavila povez i zauvijek zatvorila
vrata sobe 909?*

PROFIL

Frane Herenda

Sedam

Izdavač
Profil knjiga

Za izdavača
Daniel Žderić

Glavni urednik
Maroje Mihovilović

Urednica
Adriana Piteša

Lektura i korektura
Tanja Konforta

Grafičko oblikovanje
Melania Marjanović

Oblikovanje ovitka
Studio 2M

Tisak
Kerrschoffset, studeni 2020.

© Frane Herenda i Profil knjiga, 2020.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige
ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-313-797-1

CIP zapis dostupan je u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001073707.

Autor je za rad na knjizi dobio potporu
Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

Frane Herenda

Sedam

PROFIL

PROLOG

Sedam godina nakon odlaska iz sobe 909

Djevojci pokraj mene u snu su se opustili mišići lica. Osluškivao sam tiho disanje, više lagano puhanje – nos joj je bio slabije prohodan pa je spavala blago otvorenih usana, ispod kojih su se nazirali bijeli zubi. Zavidio sam joj na snu, na lakoći kojom bi usnula kad god bi legla pokraj mene, ili da budem potpuno iskren, kad god bi legla i zaklopila oči. Zavidio sam ljepuškastoj crvenokosoj na tome mirnom umu. Kad bismo razgovarali o tome, naglašavala bi razliku u godinama, njezin manje stresan posao i to što se nije razvodila. Sve bi to donekle moglo biti istinito, ali ona je zapravo samo potihlo, pomalo ljubomorno provocirala kad bi bila od volje i kad bi zaključila da smije. Tih deset godina razlike među nama nije bilo razlog mojeg nespavanja, a njezina zajedljiva uvreda prikrivena amaterskom dijagnozom, bila je istinita samo utoliko što se moja nesаница pojačavala s vremenom, a kulminirala je posljednjih mjeseci. Nastavio sam gledati opuštene mišiće njezina lica. Toliko mlada da se u snu nije nazirala niti jedna bora, jedina neravnina na njezinu licu

bilo je sitno uleknuće, ožiljak na bradi, zasigurno ostatak
davnog udarca ili pada, dok je možda tek učila hodati.

Pomno sam promatrao detalje tog lica. Nesumnjivo
lijepog lica. Lica stranca. I nakon nekoliko mjeseci gledao
sam njezino lice i razaznavao razlike između dvaju lica, nje
i moje bivše žene, jedno kao da gledam platno pred sobom,
a drugo sam izvlačio iz nebrojenih sjećanja koja su se naku-
pila tijekom šest godina braka.

Napokon mi više nije nedostajalo lice bivše supruge.
Naš mozak pamti i navikava se na uobičajene obrasce, tako
i na lica ljudi koji nas okružuju. I treba vremena da neka od
njih nestanu. Nije to puno drugačije od osjećaja praznine
nakon zadnje epizode televizijske serije, koja i ne mora biti
toliko dobra, ali je bila prisutna, redovito i neumoljivo. Jer
likovi iz nje postaju dio naše obitelji – producenti su nesvje-
sno, nezgodno, iskoristili zgodno evolucijsko postignuće da
se vezujemo uz lica koja stalno gledamo, jer su ti ljudi stari-
jem dijelu našeg mozga zasigurno članovi plemena, sastavni
dio zajednice naše špilje.

Stoga treba vremena. Da lica nestanu i da ih zamijene
nova.

Odlazak s otoka

Napokon sam na Otoku upalio mobitel nakon dva mjeseca što sam bio nedostupan. Polagano i neumoljivo dizanje operativnog sustava promatrao sam s opet otkrivenim stezanjem u prsima. Dva mjeseca spavanja. Boljeg barem. Šezdeset dana bez stezanja u grudima. Šezdeset dana u kojima sam mislio na nju iz sobe 909. Tisuću četiristo i četrdeset sati u kojima je Ona bila neumoljivo prisutna. Osamdeset šest tisuća i četiristo minuta za isto toliko pokušaja da je zaboravim. Bilo da sam budan, bilo da spavam.

Gledao sam tada ekran mobitela koji sam stotine puta poželio upaliti i vidjeti je li se Ona predomislila, pribavila broj od Prijateljice i zvala me, poslala mi poruku. A sad se mobitel palio. Kakav grč, srce mi je potpuno stalo. Suspregnuo sam dah na Otoku gledajući u tehnologiju od koje sam se odviknuo. Od ljudi sam se odviknuo. Od komuniciranja osim onog neposrednog, s ljudima koji su me okruživali prethodnih mjeseci. I polako je krenulo. Poruke, pozivi, mejlovi. Iznenadio sam se koliko je malo toga. Elektronička pošta polako se punila samo porukama oglasa i *spamova*,

ništa od svih onih prijatelja, kolega, partnera s kojima sam pio, ručao, večerao u toliko prilika. Zaboravljen i kažnjen korporativnom smrću koja se provodi po kratkom postupku nakon otkaza. Poruke od mame, na koje mi se aktivira iz djetinjstva zaostala grižnja savjesti. I niz Kolegićinih poruka. Niti jedna od nepoznatog broja iza kojeg bi se mogla kriti Ona, onā s povezom. Sjetim se da poveza više nema, da ga je odbacila dok je izlazila bez pozdrava, bez rastanka, iz sobe 909, da ga je kao i sve naše, nazovimo to nešto naše, u nedostatku prikladne riječi, odbacila u koš za otpatke na ulazu u hotelsku sobu. I nestala zauvijek.

Kolegica. Niz poruka. Niz poziva. Krenuo sam ih otvarati i podsjetio se našeg zadnjeg razgovora, nje čvrste i odlučne, mene slabog. U bijegu. Od nje i samog sebe. Čitajući, shvatio sam da je moj odmor, moj bijeg, moje traženje završilo na način na koji nisam predvidio. Kolegica je bila trudna, i to sad već gotovo četiri mjeseca.

Znači, za svega pet mjeseci postat ću tata.

Sa mnom je zaniijela Kolegica.

Pomislio sam tada kako bih dao sve što mogu da je Ona nekim slučajem u sobi 909 zaniijela sa mnom, da ju je to prisililo da ostane sa mnom, zauvijek zarobljeni među zidovima hotelske sobe koju bismo prenijeli na ostatak života.

Koliko bih sretan bio gledajući kako joj raste trbuh dok je držim u naručju i mazim nježnu, gotovo prozirnu kožu svoje riđokose, svoje ljubavnice, svoje nesuđene žene.

Možda sam se tad prvi put zapitao koliko smo nerealni kad smo zaljubljeni, kad smo sposobni sve to zamisliti s osobom o kojoj ništa ne znamo osim trenutaka provedenih u krevetu i pokojeg razgovora, a osjetio sam nelagodu jer je trudna žena s kojom sam proveo niz lijepih, stvarnih trenu-

taka, koja je pokazala želju, nagovještaj ljubavi i potencijal ugodna života.

S trajekta sam gledao kako me neumoljivo morem približava kopnu. Mir, sklad, sa svakom brazdom mora oko broda, polako je ostajao sve dalje, na Otoku od kojeg sam odlazio. Tješio sam se da će ubrzo zapuhati jesenski vjetrovi i da bih sa zimom bio prisiljen potražiti novo utočište. Znao sam jako dobro što bi mi otac rekao, da sam slučajno, razmišljajući samo jednim dijelom svog tijela, ipak naposljetku napravio nešto dobro i da sad napokon odrastem. Jer nisi odrastao kad imaš dobru plaću i niz odijela u ormaru, nego kad... što bi rekao? Što bi rekao za ovo što sam učinio?

Pa gdje mi je pamet bila? Razmišljao sam, o da, gdje mi je pamet bila, razmišljao sam kako to odrasla inteligentna osoba ne zna da seksom bez prezervativa nastaju djeca. I to dvije takve osobe. Ili smo, još sam jednom u životu pomislilo, kao i pokoji put prije i toliko nakon, ipak ponajprije stvorenja oblikovana nagonima. Sjetio sam se sebe kad je Ona otišla iz sobe, kad sam utjehu potražio u Kolegici, u njezinim riječima, u njezinim toplim usnama, u dubini njezina tijela. Tako se hladnim činio prezervativ da je odbačen kao ideja u samom začetku naših odnosa, toliko mi je trebala utjeha topline njezine unutrašnjosti, osjećaj povezanosti nakon što je Ona odbacila u kantu za otpatke povez i nas, toliko sam htio negdje se prosuti da postanem više od sebe, da se zagubim u nekom i dobijem novi smisao.

I točno to se i dogodilo.

Postat ću tata. Moja beba neće rasti u tijelu obožavane djevojke, žene koju sam znao samo pod imenom Ona, o kojoj nisam znao ništa osim da je volim... Volim? Možda prije da sam zaljubljen u ideju koju sam začeo sâm, koju

možda stvarnost i nije podržavala. Toliko sam se bio unio u naše noći u sobi da sam, uz taj kaos promjene koji me zatekao, kaos u kojem sam promijenio cijeli svoj život, namjerno ili nenamjerno, previdio da tu osobu ne poznajem. Da sam se zaljubio u sliku, umjetničko djelo koje sam sâm naslikao i koji je došao s povezom. Zaljubio sam se u ženu kojoj nikad nisam vidio oči. Koju nikad nisam vidio, iako čuo jesam, čuo kako se smije. Zavolio sam slobodu koju je ona simbolizirala i zamijenio sam je za ljubav, za život.

Glupan.

Na trajektu, dok je more polako nestajalo između mene i kopna na kojem ću opet živjeti, razmišljao sam da je možda biologija radila za mene, da su milijuni godina evolucije sisavaca zapravo radili za mene, u trenucima nesvjesnosti, kad sam zanemario oprez i prezervative ostavio u noćnom ormariću.

Možda nesvjesni mehanizmi katkad znaju bolje od nas, tako sam mislio polako se uvjeravajući da je Kolegica bolji izbor, da me voli, da ću zasigurno i ja nju zavoljeti, da ćemo zajedno gledati kako naš sin ili, još bolje, kći raste, da uz toliku želju koliku je pokazala prema meni svih onih mjeseci, ostavila dečka radi mene, primila me u sebe bez zaštite i dopustila da se prospem u njoj – da će ona biti najbolji izbor. Netko tko me želi, tko me voli, prihvaća i razumije. Netko u kome raste nešto naše, samo naše, posebno i drugačije od bilo čega ikad stvorenog. Zamišljao sam kako se svake minute dok sam bio na Otoku, čudom kojim smo svi nastali, ona prva stanica nastala od moje i njezine, polako udvostručavala, da bi se i te novonastale umnožavale, kako sam propustio dva ili tri ultrazvuka, kako nisam slušao kod liječnika prvo lupanje rudimentarnog srca, kako naše dijete,

iako mjereno u centimetrima, već sada ima sve što će imati zauvijek – ruke, noge, srce, mozak.

I prigrlio sam tu misao dok je trajekt uplovljavao u luku. Prigrlio sam je i počeo priželjkivati da vidim snimku ultrazvuka, da Kolegicu molim za oprost, da joj obećam da ću nadoknaditi mjesec patnje i iščekivanja.

Dok sam nogom stupio s trajekta na kopno, prestao sam je u mislima nazivati Kolegica.

Postala je mojom ženom, majkom mog djeteta.

SEDAM

Nakon fatalne avanture s tajanstvenom djevojkom, mladi menadžer zaposlen u marketinškom odjelu velike tvrtke odlučio se na radikalni zaokret u svom životu. Sedam godina kasnije njegov život ipak se ne odvija kako je on zamišljao. Otac je dviju djevojčica koji proživljava bolan razvod, a snovi o položaju autsajdera koji uspijeva živjeti mimo korporativnog svijeta – nisu se ostvarili.

Roman *Sedam* drugo je poglavlje priče o pojedincu koji pokušava naći svoje mjesto u suvremenom svijetu, priče o paradoksima i ucjenama koje taj svijet postavlja pred nas, ali i kompromisima na koje svatko od nas, prije ili kasnije, mora pristati.

Frane Herenda rođen je 1983. u Zadru. Farmaceut je s višegodišnjim iskustvom rada u marketingu i prodaji farmaceutskih i kozmetičkih tvrtki. Dosad su mu objavljeni romani *1202. – križarska opsada Zadra* i *Soba 909*, zbirka pjesama *Daleki vrhovi* te knjiga *Prirodna kozmetika*.

Autor je više kolonni o prirodnom liječenju i organskoj kozmetici.

ISBN 978-953-313-797-1



9 789533 113797 1

PROFIL

89,00 kn